

برای معلومات ثقه و همه جانبه مطالعه این مقاله ذیل لازم پنداشه
میشود که توسط راستگوترین شخصیت پژوهشگر و ریالیست آمریکایی
اقای جفری دی ساکس در این اواخر در ویب سایت انتی وار زیور
نشر یافته است و اینجانب این مقاله را ترجمه و به مطالعه شما
عزیزان تقدیم میدارم . داکترمل

تاریخ نشر «20» ماه سپتامبر 2023

جفری دی ساکس

تاریخ ویا قصه واقعی جنگ در اوکراین

The Real History of the War in Ukraine

مردم آمریکا نیاز فوری دارند که تاریخ واقعی جنگ در اوکراین و چشم انداز کنونی
آن را بدانند. متأسفانه، رسانه‌های جریان اصلی از جمله: نیویورک تایمز، وال استریت
ژورنال، واشنگتن پست، ام‌اس‌ان بی‌سی و سی‌ان‌ان به سخنگویان دولت تبدیل شده‌اند که
دروغ‌های **جو بایدن**، رئیس‌جمهور آمریکا را تکرار می‌کنند و تاریخ یا قصه واقعی این
جنگ را از مردم پنهان می‌کنند.

بایدن بار دیگر **ولادیمیر پوتین**، رئیس‌جمهور روسیه را تحقیر می‌کند و این بار
پوتین را به "شهوت طلبی برای زمین و قدرت" متهم می‌کند، پس از اینکه سال گذشته
اعلام کرد "به خاطر خدا، آن مرد [پوتین] نمی‌تواند در قدرت بماند." یا این حال، **بایدن**
کسی است که اوکراین را در یک جنگ بی‌پایان با ادامه تلاش برای گسترش **نا تو**
که اوکراین باید عضو ناتو شود گرفتار می‌کند. او از گفتن حقیقت به مردم آمریکا و اوکراین
می‌ترسد، دپلما سی را رد می‌کند و در عوض جنگ دائمی را انتخاب می‌کند.

گسترش **نا تو** به اوکراین، که **بایدن** مدت‌هاست آن را ترویج می‌کرد، یک بازی
آمریکایی است که شکست خورده است. نو محافظه‌کاران، از جمله **بایدن**، از اواخر دهه

1990 به بعد فکر می کردند که ایالات متحده می تواند **نا تو** را به اوکراین (و گرجستان) گسترش دهد، علی رغم مخالفت های پرسر و صدا و طولانی مدت روسیه آنها باور نداشتند که **پوتین** واقعاً بر سر گسترش **نا تو** وارد جنگ شود.

با این حال، برای روسیه، گسترش **نا تو** به اوکراین (و گرجستان) به عنوان یک تهدید وجودی برای امنیت ملی روسیه تلقی می شود، به ویژه با توجه به مرز 2000 کیلومتری روسیه با اوکراین و موقعیت استراتژیک گرجستان در لبه شرقی دریای سیاه. دیپلمات های آمریکایی این واقعیت اساسی را برای دهه ها برای سیاستمداران و ژنرال های آمریکایی توضیح داده اند، اما سیاستمداران و ژنرال ها با گستاخی و گستاخانه بر گسترش **نا تو** تاکید و اصرار دارند.

در این مرحله، **بایدن** به خوبی می داند که گسترش **نا تو** به اوکراین باعث آغاز جنگ جهانی سوم خواهد شد. به همین دلیل است که در پشت پرده **بایدن** در نشست جلسه ای **نا تو** در **ویننیوس**، گسترش **نا تو** را کمرنگ کرد با این حال، **بایدن** به جای اعتراف به حقیقت - که اوکراین بخشی از **نا تو** نخواهد بود - مخالفت می کند و وعده عضویت نهایی اوکراین را می دهد. در واقع، او اوکراین را متعهد به خونریزی مداوم بدون دلیلی جز سیاست داخلی ایالات متحده، به ویژه ترس **بایدن** از ضعیف جلوه دادن دشمنان سیاسی خود می کند. (نیم قرن پیش، رئیس جمهور **جانسون** و **نیکسون** جنگ ویتنام را اساساً به همان دلیل رقت انگیز و با همان دروغ هایی که **دانیل السبرگ** به طرز درخشانی توضیح داد، حفظ کردند)

اوکراین نمی تواند برنده شود بیشتر احتمال دارد روسیه در میدان نبرد پیروز شود، همانطور که اکنون به نظر می رسد. با این حال، حتی اگر اوکراین با نیروهای متعارف و تسلیحات **نا تو** نفوذ کند، روسیه در صورت لزوم برای جلوگیری از **نا تو** در اوکراین به جنگ هسته ای می رود و یا میپردازد. **بایدن** در تمام دوران حرفه ای خود به مجموعه نظامی-صنعتی خدمت کرده است. او بی امان از گسترش **نا تو** حمایت کرده و از جنگ های انتخابی عمیقاً بی ثبات کننده آمریکا در افغانستان، صربستان، عراق، سوریه، لیبی و اکنون اوکراین حمایت کرده است. او به ژنرال هایی که خواهان جنگ بیشتر و «جلوگیری های» بیشتر هستند و پیروزی قریب الوقوع را پیش بینی می کنند تا عموم مردم زودباور را در کنار خود نگه دارند، موکول می کند.

علاوه بر این، **بایدن** و تیمش (آنتونی بلینکن، جیک سالیوان، ویکتوریا نولند) به نظر می رسد که به تبلیغات خودشان معتقد بودند که تحریم های غرب اقتصاد روسیه را خفه می کند، در حالی که سلاح های معجزه آسایی مانند HIMARS روسیه را شکست خواهد داد. و در تمام این مدت، آنها به آمریکایی ها می گویند که به 6000 سلاح هسته ای روسیه توجه نکنند.

رهبران اوکراین به دلایلی که به درستی قادر به درک اوضاع نیستند، بلکه آنها با فریب‌وخدعه‌گری آمریکا همراه شده‌اند. شاید که آنها به ایالات متحده اعتقاد دارند، یا از ایالات متحده می‌ترسند، یا از افراط‌گرایان خود می‌ترسند، یا به سادگی افراط‌گرا هستند، آماده قربانی کردن صدها هزار اوکراینی به قتل و جراحت در این باور ساده لوحانه که اوکراین می‌تواند یک ابرقدرت هسته‌ای را شکست دهد. جنگ به عنوان وجودی یا احتمالاً برخی از رهبران اوکراین با صرفه‌جویی از ده‌ها میلیارد دلار کمک و تسلیحات غرب ثروت به دست می‌آورند.

تنها راه نجات اوکراین، صلح با مذاکره است. در یک توافق مذاکره، ایالات متحده موافقت خواهد کرد که **نا تو** به اوکراین گسترش نیابد در حالی که روسیه با خروج نیروهای خود موافقت خواهد کرد. مسائل باقی‌مانده - کریمه، دونباس، تحریم‌های آمریکا و اروپا، آینده ترتیبات امنیتی اروپا - به صورت سیاسی و نه با جنگ بی‌پایان رسیدگی خواهد شد.

روسیه بارها مذاکرات را امتحان کرده است: تلاش برای جلوگیری از گسترش **نا تو** به سمت شرق، تلاش برای یافتن ترتیبات امنیتی مناسب با آمریکا و اروپا؛ تلاش برای حل و فصل مسائل بین‌قومیتی در اوکراین پس از سال 2014 (موافقتنامه مینسک اول و مینسک دوم) تلاش برای حفظ محدودیت‌های موشک‌های ضد بالستیک؛ و تلاش برای پایان دادن به جنگ اوکراین در سال 2022 از طریق مذاکره مستقیم با اوکراین. در همه موارد، دولت ایالات متحده این تلاش‌ها را نادیده گرفت، را نادیده گرفت، یا مسدود کرد، و اغلب این دروغ بزرگ را مطرح کرد که روسیه به جای آمریکا، مذاکرات را رد می‌کند. «جان اف کیندی» دقیقاً در سال 1961 گفت: «اجازه دهید هرگز از روی ترس مذاکره نکنیم، اما اجازه دهید هرگز از مذاکره نترسید». اگر فقط **بایدن** به خریدار **جی اف کیندی** توجه می‌کرد؛ چه میشد؟

برای کمک به عموم مردم برای فراتر رفتن از روایت ساده‌انگارانه **بایدن** و رسانه‌های جریان اصلی، گاه شماری مختصری از برخی رویدادهای کلیدی را که منجر به جنگ جاری می‌شود، ارائه می‌کنم.:

31 جنوری 1990. وزیر امور خارجه آلمان **هانس دیتریش-گنشر** به **میخائیل گورباچف** رئیس‌جمهور شوروی وقت متعهد شد که در چارچوب اتحاد مجدد آلمان و انحلال اتحاد نظامی پیمان ورشو شوروی، **نا تو** «توسعه قلمرو خود به شرق را رد نخواهد کرد». حالانکه این آمریکا است که **نا تو** را کنون به مرزهای شوروی نزدیک تر می‌کند.

9 فوریه 1990. **جیمز بیکر!!!** وزیر امور خارجه آمریکا با **میخائیل گورباچف** رئیس‌جمهور شوروی موافق است که «توسعه **نا تو** غیرقابل قبول است».

29 ژوئن - 2 ژوئیه 1990، دبیر کل NATO، **مانفرد وورنر** به یک هیئت بلند پایه روسی می‌گوید که «شورای **نا تو** و او [وورنر] مخالف گسترش **نا تو** هستند».

1 جولای 1990. رادا (پارلمان) اوکراین اعلامیه حاکمیت دولت را تصویب کرد، که در آن SSR "اوکراین رسماً قصد خود را برای تبدیل شدن به یک کشور بی طرف دائمی که در بلوک های نظامی شرکت نمی کند و به سه اصل بدون هسته ای پایبند است: پذیرش اعلام می کند، برای تولید و خرید هیچ سلاح هسته ای.

24 آگوست 1991. اوکراین بر اساس اعلامیه حاکمیت دولت در سال 1990 اعلام استقلال کرد که شامل تعهد بی طرفی است.
اواسط سال 1992 بسیا ستگذاران دولت بوش برخلاف تعهداتی که اخیراً در قبال اتحاد جماهیر شوروی و فدراسیون روسیه داده شده بود، به یک اجماع داخلی مخفی برای گسترش ناتو دست یافته اند یا دست بکار شدند.

8 جولای 1997. در نشست سران **ناتو** در مادرید، از لهستان، مجارستان و جمهوری چک دعوت شد تا مذاکرات الحاق به **ناتو** را آغاز کنند.

سپتامبر-اکتبر، 1997. در امور خارجه (سپتامبر/اکتبر 1997)، زیبگنیو برژینسکی، مشاور سابق امنیت ملی ایالات متحده، جدول زمانی گسترش **ناتو** را شرح می دهد و مذاکرات اوکراین به طور موقت طی سال های 2005-2010 آغاز می شود.
24 مارس - 10 ژوئن 1999. ناتو صربستان را بمباران کرد. روسیه بمباران **ناتو** را "نقض آشکار منشور سازمان ملل" می داند.

مارس 2000. کوچما رئیس جمهور اوکراین اعلام کرد که «امروزه بحث پیوستن اوکراین به **ناتو** مطرح نیست، زیرا این موضوع بسیار پیچیده است و زوایای زیادی با آن دارد».

13 ژوئن 2002. ایالات متحده به طور یکجانبه از معاهده تسلیحات ضد بالستیک خارج شد، اقدامی که نایب رئیس کمیته دفاع دومای روسیه آن را یک "رویداد بسیار منفی در مقیاس تاریخی" توصیف کرد.

نوامبر-دسامبر 2004. "انقلاب نارنجی" در اوکراین رخ می دهد، رویدادهایی که غرب آن را انقلابی دموکراتیک و دولت روسیه آن را به عنوان یک تصاحب قدرت توسط غرب با حمایت آشکار و پنهان ایالات متحده توصیف می کند.

10 فوریه 2007. پوتین در سخنرانی خود در کنفرانس امنیتی مونیخ از تلاش ایالات متحده برای ایجاد جهانی تک قطبی، با حمایت **ناتو**، در کنفرانس امنیتی مونیخ به شدت انتقاد کرد و اعلام کرد: "من فکر می کنم بدیهی است که گسترش **ناتو** ... نشان دهنده یک تحریک جدی است که باعث کاهش قدرت می شود. سطح اعتماد متقابل و ماحق داریم بپرسیم: این گسترش علیه چه کسی است؟ و تضمین هایی که شرکای غربی ما پس از انحلال پیمان ورشو دادند، چه شد؟

1 فوریه 2008. ویلیام برنز، سفیر ایالات متحده در روسیه، یک تلگراف محرمانه به **کاندولیزا رایس**، مشاور امنیت ملی ایالات متحده ارسال کرد، با عنوان "Nyet" به معنای: Nyet خطوط قرمز گسترش **نا تو** روسیه"، و تاکید می کند که "آرزوهای **نا تو** اوکراین و گرجستان نه تنها به اعصاب اولیه آسیب می رساند روسیه، آنها نگرانی های جدی را در مورد پیامدهای ثبات در منطقه ایجاد می کنند.

18 فوریه 2008. ایالات متحده استقلال کوزوو را به دلیل مخالفت های شدید روسیه به رسمیت شناخت دولت روسیه اعلام میکند که استقلال کوزوو ناقض «حاکمیت جمهوری صربستان، منشور سازمان ملل متحد، قطعنامه 1244 شورای امنیت سازمان ملل، اصول قانون نهایی هلسینکی، چارچوب قانون اساسی کوزوو و توافقنامه های گروه تماس در سطح بالا» است.

3 آوریل 2008. **ناتو** اعلام کرد که اوکراین و گرجستان "عضو ناتو خواهند شد". روسیه اعلام می کند که «عضویت گرجستان و اوکراین در ائتلاف یک اشتباه استراتژیک بزرگ است که شدیدترین عواقب را برای امنیت پان اروپایی خواهد داشت».

20 اوت 2008. ایالات متحده اعلام کرد که سیستم های دفاع موشکی بالستیک (BMD) را در لهستان مستقر خواهد کرد و بعداً رومانی به دنبال آن خواهد بود. روسیه مخالفت شدید خود را با سیستم های BMD ابراز می کند.

28 ژانویه 2014. ویکتوریا نولند، دستیار وزیر امور خارجه و **جفری پیات**، سفیر ایالات متحده، در تماسی که رهگیری و در 7 فوریه در یوتیوب پست شد، طرح تغییر رژیم در اوکراین را می کشند، که در آن **نولاند** «[معاون رئیس جمهور] اعلام میکند که بایدن ما یل است» کمک کند و قرارداد ببندد.

21 فوریه 2014. دولت های اوکراین، لهستان، فرانسه و آلمان به توافق نامه ای در مورد حل بحران سیاسی در اوکراین دست یافتند و خواستار برگزاری انتخابات جدید در اواخر سال شد. در عوض، راست افراطی بخش راست و سایر گروه های مسلح خواهان استعفای فوری یانوکوویچ و تصرف ساختمان های دولتی هستند **یانوکوویچ** فرار می کند. مجلس بلافاصله بدون روند استیضاح، اختیارات رئیس جمهور را سلب می کند.

22 فوریه 2014. ایالات متحده بلافاصله تغییر رژیم را تایید می کند.

16 مارس 2014. روسیه یک همه پرسی در کریمه برگزار می کند که به گفته دولت روسیه اکثریت زیادی رای برای حاکمیت روسیه به دست آورد.

21 مارس، دومای روسیه به پذیرش کریمه به فدراسیون روسیه رأی داد. دولت روسیه به همه پرسی کوزوو قیاس می کند. ایالات متحده همه پرسی کریمه را غیرقانونی می داند.

18 مارس 2014. پرزیدنت **پوتین** تغییر رژیم را یک کودتا توصیف می‌کند و می‌گوید: «کسانی که در پشت حوادث اخیر در اوکراین ایستاده بودند دستور کار متفاوتی داشتند: آنها در حال تدارک تسلط مجدد دولت بودند. آنها می‌خواستند قدرت را به دست بگیرند و از هیچ چیز کوتاهی نمی‌کردند. آنها به ترور، قتل و شورش متوسل شدند.»

25 مارس 2014. پرزیدنت **باراک اوباما** روسیه را "به عنوان یک قدرت منطقه‌ای که برخی از همسایگان نزدیک خود را تهدید می‌کند - نه از روی قدرت، بلکه به دلیل ضعف" مسخره می‌کند.

12 فبروری 2015. امضای قرارداد **Minsk II** این توافق به اتفاق آرا توسط قطعنامه 2202 شورای امنیت سازمان ملل متحد در 17 فوریه 2015 مورد حمایت قرار گرفت. آنگلا مرکل صدراعظم سابق بعداً اذعان کرد که توافقنامه مینسک 2 برای دادن زمان به اوکراین برای تقویت ارتش خود طراحی شده است. این توسط اوکراین اجرا نشد و رئیس‌جمهور ولدیمیر زلنسکی اذعان کرد که هیچ قصدی برای اجرای توافق ندارد.

1 فوریه 2019. ایالات متحده به طور یکجانبه از پیمان نیروی هسته‌ای میانی (INF) خارج می‌شود. روسیه به شدت از خروج INF به عنوان اقدامی "مخرب" انتقاد می‌کند که خطرات امنیتی را برانگیخته است.

14 ژوئن 2021. در اجلاس 2021 **نا تو** در بروکسل، **نا تو** مجدداً قصد **نا تو** برای گسترش و شامل کردن اوکراین را تأیید می‌کند: "ما تصمیم گرفته شده در نشست بخارست 2008 را تکرار می‌کنیم که اوکراین به عضویت ائتلاف درآمد." "

1 سپتامبر 2021. ایالات متحده در «بیانیه مشترک در مورد شراکت استراتژیک ایالات متحده و اوکراین» بر حمایت از آرمان‌های اوکراین در **نا تو** تأکید می‌کند.

17 دسامبر 2021. **پوتین** پیش‌نویس «پیمان بین ایالات متحده آمریکا و فدراسیون روسیه درباره ضمانت‌های امنیتی» را بر اساس عدم گسترش **نا تو** و محدودیت در استقرار موشک‌های میان‌برد و کوتاه‌برد ارائه می‌کند.

26 ژانویه 2022. ایالات متحده رسماً به روسیه پاسخ می‌دهد که ایالات متحده و **ناتو** با روسیه بر سر مسائل مربوط به گسترش **نا تو** مذاکره نخواهند کرد و درهای مسیر مذاکره را برای جلوگیری از گسترش جنگ در اوکراین می‌کوبند. ایالات متحده از سیاست ناتو استناد می‌کند که «هر تصمیمی برای دعوت از یک کشور برای پیوستن به ائتلاف توسط شورای آتلانتیک شمالی بر اساس اجماع بین همه متحدان اتخاذ می‌شود. هیچ کشور ثالثی در چنین مذاکراتی حرفی برای گفتن ندارد.» «به طور خلاصه، ایالات متحده ادعا می‌کند که گسترش ناتو به اوکراین به روسیه مربوط نمی‌شود.

21 فوریه 2022. در جلسه شورای امنیت روسیه، **سرگئی لاوروف**، وزیر امور خارجه روسیه، امتناع ایالات متحده از مذاکره را شرح می‌دهد: ما پاسخ آنها را در اواخر

ژانویه دریافت کردیم. ارزیابی این پاسخ نشان می‌دهد که همکاران غربی ما آمادگی پذیرش پیشنهادات عمده ما را ندارند، در درجه اول آنهایی که در مورد عدم گسترش ناتو به شرق است. این درخواست با اشاره به سیاست به اصطلاح درهای باز بلوک و آزادی هر کشور در انتخاب راه خود برای تضمین امنیت رد شد. نه ایالات متحده و نه اتحاد آتلانتیک شمالی جایگزینی برای این ماده کلیدی پیشنهاد نکردند. «ایالات متحده تمام تلاش خود را می‌کند تا از اصل تقسیم‌ناپذیری امنیت که ما اهمیت اساسی می‌دانیم و به آن اشاره‌های زیادی کرده‌ایم، اجتناب کند. با استخراج تنها عنصری که برای آنها مناسب است - آزادی انتخاب اتحاد - آنها همه چیزهای دیگر را کاملاً نادیده می‌گیرند، از جمله این شرط کلیدی که می‌گوید هیچ کس - چه در انتخاب اتحادها و چه بدون توجه به آنها - اجازه ندارد امنیت خود را به بهای هزینه کردن افزایش دهد. امنیت دیگران.

24 فوریه 2022. رئیس‌جمهور **پوتین** در خطاب به ملت اعلام کرد: "این یک واقعیت است که در 30 سال گذشته ما صبورانه تلاش کرده‌ایم تا با کشورهای پیشرو ناتو در مورد اصول امنیت برابر و غیرقابل تقسیم به توافق برسیم. در اروپا در پاسخ به پیشنهادات ما، ما همواره با فریب و دروغ‌های بد بینا نه یا تلاش برای فشار و باج خواهی مواجه می‌شدیم، در حالی که اتحاد آتلانتیک شمالی علیرغم اعتراض‌ها و نگرانی‌های ما به گسترش خود ادامه می‌داد. ماشین نظامی آن در حال حرکت است و همانطور که گفتیم به مرز ما نزدیک می‌شود».

16 مارس 2022. روسیه و اوکراین پیشرفت قابل توجهی را در راستای توافق صلح با میانجیگری ترکیه و نفتالی بنت نخست‌وزیر اسرائیل اعلام کردند. همانطور که در مطبوعات گزارش شده است، اساس این توافق شامل: "آتش بس و عقب‌نشینی روسیه در صورتی که کیف بی‌طرفی اعلام کند و محدودیت‌هایی را برای نیروهای مسلح خود بپذیرد".

28 مارس 2022. رئیس‌جمهور زلنسکی علناً اعلام می‌کند که اوکراین برای بی‌طرفی همراه با تضمین‌های امنیتی به عنوان بخشی از توافق صلح با روسیه آماده است. ضمانت‌های امنیتی و بی‌طرفی، وضعیت غیرهسته‌ای کشورمان - ما آماده انجام این کار هستیم. این مهمترین نکته است... آنها جنگ را به خاطر آن شروع کردند.

7 آوریل 2022. لاوروف، وزیر امور خارجه روسیه، غرب را به تلاش برای منحرف کردن مذاکرات صلح متهم کرد و مدعی شد که اوکراین از پیشنهادات قبلی توافق شده عقب‌نشینی کرده است. نخست‌وزیر نفتالی بنت بعداً (در 5 فوریه 2023) اظهار داشت که ایالات متحده توافقنامه صلح روسیه و اوکراین را مسدود کرده است. در پاسخ به این سوال که آیا قدرت‌های غربی مانع این توافق شده‌اند؟

4 ژوئن 2023. اوکراین یک ضربه بزرگ را آغاز می‌کند، بدون اینکه از اواسط ژوئیه 2023 به موفقیت بزرگی دست یابد.

7 ژوئیه 2023. بایدن اذعان کرد که گلوله های توپخانه 155 میلی متری اوکراین در حال «تمام شدن» است و ایالات متحده در حال «کم شدن» است
11 ژوئیه 2023. در اجلاس سران ناتو در ویلنیوس، بیانیه نهایی آینده اوکراین در ناتو را مجدداً تأیید می کند: «ما کاملاً از حق اوکراین برای انتخاب ترتیبات امنیتی خود حمایت می کنیم. آینده اوکراین در ناتو است... اوکراین به طور فزاینده ای قابلیت همکاری و یکپارچگی سیاسی با ائتلاف پیدا کرده است و پیشرفت قابل توجهی در مسیر اصلاحات خود داشته است.

13 ژوئیه 2023. لوید آستین، وزیر دفاع ایالات متحده، بار دیگر تأکید کرد که اوکراین "بدون شک" پس از پایان جنگ به **نا تو** خواهد پیوست.

13 ژوئیه 2023. پوتین تکرار می کند که «در مورد عضویت اوکراین در **نا تو**، همانطور که بارها گفته ایم، این بدیهی است که تهدیدی برای امنیت روسیه ایجاد می کند. در واقع، تهدید پیوستن اوکراین به ناتو دلیل یا بهتر بگوییم یکی از دلایل عملیات نظامی ویژه است. من مطمئن هستم که این امر به هیچ وجه امنیت اوکراین را تقویت نخواهد کرد. به طور کلی، جهان را بسیار آسیب پذیرتر می کند و منجر به تنش های بیشتر در عرصه بین المللی می شود. بنابراین، من هیچ چیز خوبی در این نمی بینم. موضع ما به خوبی شناخته شده است و مدت ها است که فرموله شده است.»

چند سطر در مورد نویسنده این مقاله مستند و پژوهشی :

جفری دی. ساکس، استاد دانشگاه و مدیر مرکز توسعه پایدار در دانشگاه کلمبیا است، جایی که او مؤسسه زمین را از سال 2002 تا 2016 مدیریت کرد. او همچنین رئیس شبکه راه حل های توسعه پایدار سازمان ملل و عضو کمیسیون پهنای باند سازمان ملل است. برای توسعه او مشاور سه دبیر کل سازمان ملل بوده است و در حال حاضر به عنوان مدافع توسعه توسعه پایدار در زمان دبیرکل آنتونیو گوترش فعالیت می کند. ساکس نویسنده اخیراً یک سیاست خارجی جدید: فراتر از استثنائگرایی آمریکایی (2020) است. کتاب های دیگر عبارتند از: ساختن اقتصاد جدید آمریکا: هوشمند، منصفانه و پایدار (2017)، و عصر توسعه پایدار، (2015) با بان کی مون.

----- **با تقدیم احترامات** «2023-09-26»